

La Veu de Tortosa

Setmanari Regionaliste

«VERGONYA ETERNA A AQUELLS QUE DESPRECIANT SON IDIOMA ALABAN LO DELS ALTRES». —Dante.

Formularisme

II

L' actual persecució que la gent del Centre ha empresa contra del catalanisme, esdevingué de retop, ja que l' estat de guerra 'l reportá la vaga general produida per elements anàrquichs y llibertaris, á Barcelona ha prés tambe una fórmula que 'ls governs han creguda eficassima pera deturar y fins afegar aquest esclat de patriotisme ab que 's devetlla la gent de Catalunya. La fórmula á que 'ns referim es lo volguer que la bandera espanyola onegi per tot allí hont hi ha banderes de la terra, ho be allí hont se fomenta l' amor en cor, las tradisións pátries.

Aporta campanya va començar á si els jochs Florals de Barcelona, ab la mala táctica, per part dels governants, sabuda. Y desde aleshores, un dia en el carrer Major de Gracia, altre en el de l' Unió de Barcelona, y altre ab el fet de la platga de St. Salvador del Vendrell, que en el fonç s' hi veu el erim *gravíssim* de volguer sustituir la bandera espanyola per la catalana, han anat demostrant els governants que la presencia de la bandera *roja gualda* creuen que té la virtut eficassima d' ofegar l' aspiració del catalanisme.

Realment, creure que un problema nacional com es el catalanisme pot deturarse y solucionarse ab una fórmula, es prescindir de la realitat de les coses, es no tenir sentit práctic, en una paraula, es continuar la tradició de la política espanyola amant de la formula en totes ses coses.

Ara vegin si la gent del *formularisme*, es la més apte apropiat per á governar els pobles.

Si no hagués altra raho á favor nostre; hi hauria la trista experiencia donada per quatre sigles d' hegemonia castellana, de la gent de la fórmula.

Els pobles, no es pas ab discursos llampants y fórmules encisadoras com se 'l governa y se 'ls hi du la prosperitat; aixó 's logra ab lleys que dicta 'l sentit práctic, el mes necessari y 'l que te menos el poble castellá, pera refer un Estat tan decadent com ho es l' Espanyol.

Jordi Jordá

Tortosa, Setembre 1902.

Barcelona

Las fiestas que han començado ya á celebrarse en la ciudad condal vendrán á constituir una prueba más de su exuberante vitalidad y de lo que puede aquí la iniciativa privada, pues bien poco será lo que se deba al elemento oficial.

Sin querer sacar de quicio la cuestión, cualquiera se verá obligado á reconocer que un pueblo que tales cosas sabe llevar á cabo, por sí propio, es tan apto como el que mas para la práctica del *sel-government*, y cuanto debe padecer, moral y materialmente, al comparar el brillante resultado de sus iniciativas con el que alcanzan las resoluciones oficiales. Todo lo que tienen estas de funestas, inarmónicas, perjudicales y aun desatentadas en no poco casos, se distinguen por lo acertadas y oportunas las empresas realizadas por los particulares. Barcelona demostrará á los forasteros que nos honran con su visita los milagros que logra producir la virtud del trabajo, y hará comprender á los hombres de buena voluntad la razón con que reclama la debida amplitud para desarrollar sus iniciativas, supe-

ditadas ahora á la anticuada maquinaria de un covachuelismo enemigo de todo progreso y de toda expansión.

El carácter catalán se muestra por entero en la actividad febril con que se ha procedido á transformar el aspecto de Barcelona, sin necesidad de que nadie haya tenido que ir á mendigar apoyo ni protección á los centros burocráticos. Aquí el individuo, mediante la asociación, se basta para todo; se véase, aun en los actos más comunes, un espíritu de organización admirable, y de igual manera que una junta de vecinos consigue hacer maravillas en pocos días tratándose de adornar la calle y de prestar toda clase de servicios á su fiesta, lograría llevar á feliz término más importantes negocios. Pero sucede, por incomprensible contradicción, que en lugar de favorecer los gobiernos este fecundo espíritu emprendedor solo se les ocurre ponerle trabas, resultando de ahí ese terrible divorcio entre los unos y el otro, al que tanto convendría poner fin cuanto antes.

Barcelona demuestra, pues, ya con su diario tráfico mercantil é industrial, ya con manifestaciones de refinado adelanto artístico, como las de estos días, que está en su derecho al reclamar lo que reclama, y los que se niegan á oírlas dan insigne señal de su completo desconocimiento de las cosas.

Si el movimiento se demuestra andando, la capacidad de los catalanes para gozar de un régimen de verdadera libertad se hace evidentísimo con espectáculo como el de las presentes fiestas, paréntesis más imperioso que las ridículas *vacaciones* de marras á la incesante agitación del resto del año.

Barcelona aprovechará esta tregua con la alegría del que se

ha ganado bien un poco de descanso, y al fijar su pensamiento en el símbolo de redención y misericordia que representa su excelsa patrona, sentirá latir su corazón como latieron los del gran Jaime I, Pedro Nolasco y Raimundo de Peñafort, en la sobrenatural aparición de Nuestra Señora de la Merced.—A. O.

(De *La Vanguardia*.)

Exposició d' Art Antich á Barcelona

La apertura

La comitiva oficial, formada per l' Ajuntament, Diputació y autoritats, surt del local en que estava reunida y va á la porta central del Saló. L' Alcalde pren la clau que li presentan y obra la porta, permetentse tot seguit l' entrada al publich.

Aquest era ja numerosíssim vegentshi á las principals families de nostra ciutat.

Se celebra en el Saló Central Presideix l' Alcalde qui té als costats als senyors general Castellví, Dariu Rumeu, Pella y Forgas, President de l' Audiencia, Fiscal y Delegat d' Hisenda.

Oberta la sessió, el secretari del Ajuntament, senyor Gómez del Castillo, llegeix l' acort prés en Consistori sobre l' exposició del Art Antich.

Després el president dona la paraula al senyor Pella.

Discurs del senyor Pella

A la Junta Autònoma de Museus y Bellas Arts li ha correspost y ho té á gran honra per haverho portat á felis terme, presentar una exposició catalana del Art Antich. El sentiment del art es per si mateix pacificador, y ve á calmar els espírits afigits per successos recients, venint ab las festas populars de Barcelona.

Per sort pera la Junta, la Diputació de la provincia obra en aquet mateix edifici y en tal punt y ocasió un espléndit museu provincial de pinturas, per quin concurs, senyors, el salons tots de aquets edifici, cuberts en reunió copiosa, de quadros y objectes d'art de diferents països y escoles, acompanyant lo que l'art va inventar en nostra terra y servintli á la vegada de comparació, patentisan y resulta com afirmació certa y indubtable que asisteix un art catalá propi, de la mateixa manera que poseim un dret catalá nostre una industria nostra, un idioma nostre y fins tota una civilitació catalana especial y propia dintre d'Espanya.

No varem ser simplement un poble de comerciant y mercaders; em sigut y som un poble artista. No l'oristocracia, no el poder polítich varen crear las crans escoles d'art: las crearen Venecia, república de comerciants, Florencia, república industrial; Amsterdam y Amberes, ciutats lliures y ricas per son tràfeh. Y á Espanya, Sevilla fundá sa gran escola quan per injust privilegi disfrutaba del comers exclusiu de todas las Indias. Els pobles industrioses y comerciants son els artistes.

Colocat per la Providencia davant dels italians y al costat dels castellans y francesos, l'art del Principat, com el dret y la política, reflexa las influencias d'uns y altres a ocasions, però si per art propi, per escola en son sentit més lato, entenem la particular manera d'inventar, concebir els assumptos y expressarlos sense detenirse molt en la decánica de artífex, ó, per lo mateix donantli un lloch secundari, es indubtable que en las taulas den Vergos, Dalmau y altres desconeguts dels sigles XV y XVI, com en las telas de Serafi y Arnau.

Y per fi, en las obras den Villadomat, proclamat com el major pintor de son temps en Europa, no apareix la magnificencia de sos vehins italians, ni la gallardia y el humanisme dels francesos, ni la arrogancia á vegadas tétrica d'altras escoles espanyolas, l'art dels grans mestres citats, se mostra senzill, ingénuu, real sense realisme, com convé al carácter del poble catalá, senzill y casulá, positiu y prácticich.

Per aixó varen creure trobar

els criticchs en las obras catalanas (que no seguiren a italians ni francesos) quelcom de la natural y bondadosa manera d'expressió de las escoles holandesas y francesas. Però aquets grans artistes varen saber, y per tal cosa foren grans, anar d'acort ab la sivilisació y manera d'esser del seu poble, del poble catalá, que llenca sos pensaments en un idioma enérgich, sense finuras ni ampulositats que pera adorar á Deu ha aixecat Catedrals, sense galas inútils, incomparable ab la riquesa inverosimil de algunas construccions de Burgos, Toledo y Lisboa que poseeix una oratoria breu y vibrant y un dre en que l'esperit de familia hi influeix, fins en sas menors manifestacions. ¿Com, donchs, no proclamar que tenim un art y una civilitació propias?

Ab haver proclamat aquesta afirmació que la exposició y nostres museus testimonian, no dech donar més curs als pensaments que s'atropellan en el meu cap, porque me preocupo de vostre cansanci, més seguim permés acabar manifestant que en aquesta afirmació d'art, Catalunya sencera, s'ha unit á nostre esforsos; corporacions, autoritat, particulars de Lleyda, Girona, Tarragona, Tortosa, Manresa, Vich, Sabadell, de totes las ciutats catalanas, responet ab l'exemple tantas vegadas repetit de solidaritat inquebrantable á la veu de Barcelona, que sense violencia ni ridíulas centralisacions extén sa grandíssima influencia moral á tot el territori del Principat.

A n'ells correspón la gloria quan visiteu aquestas salas y a vosatres quants concorreu a n'aquest acte, els aplausos. Y ago hiada de tanta distinció y apoyo que se li ha prestat, la Junta municipal de Museus y Bellas Arts y jo en nom, no sap expressar son profon agraiment.

He dit.

Moviment Regionalista

Al Estranger.

La *Taegliche Rudsohau* dia quo un gran nombre de minas polonesos de la reserva que, al cridarlos contestaren en llengua polonesa, en lloch pe respondre en llengua alemanya, hau sinut casligats á deu y quince dies de presó.

No son solzament los fills del poble, de nacionalitat polonesa, que tenen lo valor, davant de llurs quefes

militars, de no avergonyirse de sa patria, sino que la noblesa berlina, d'origen polonés, ha prés la patriótica resolució de no concorrer á les festes, actes y solemnitats de la cort imperial, d'ensá que Guillem II faltá á les consideracions degudes, en son discurs de Marienburg, á sos súbdits polonesos. Los aristócratas polonesos de Posnania iniciaren aquest moviment de protesta, imitat per la noblesa de Berlin, y l'alt clero oriundo de Polonia, segueix per la seva part, l'exemple. A la catedral de Guesén fou celebrada una lluhda funció en commemoració de la batalla de Grünwald Taunenberg, la qual ha irritat en gran manera als uniformistes alemanys, y la premsa germanista ha calificat de provocació del clero contra 'l poble alemany y l'Estat prussiá, la solemnitat de Guesén, demanant al Govern que obligui al bisbe Stablewski á donar compte de sa conducta.

A Basconia.

Lo fiscal de la Audiencia de Bilbao ja ha formulat la seua calificació en la causa que s'agaveix contra don Sabi Arana, quefe del partit nacionalista biskaitarra.

Lo representant de la lley sosté la conclusió de que lo fet d'haver dipositat lo senyor Arana en la oficina de telegrafos lo famós cablegrama, felicitant a Mr. Roosevelt ab motiu de la independencia a Cuba, constituheix un delict de rebelió previst y penat en lo Códich Penal.

A Aragó.

Passen de 140 les composicions que al fini 'l plasso de presentació s'han rebut en la Secretaria municipal de Saragossa destinats als Jochs Florals d'Octubre.

Designats pels centres y societats los individuos que 'n sa representació han de constituir lo Jurat, se reuni aqueix en la Casa Consistorial pera comensar los treballs de calificació.

Com á president del cos de mantenadors s'ha dirigit l'Alcalde als de les ciutats aragoneses invitantlos á la festa.

També ha oficiat al cos de mantenadors de Colonia, pregantli se serveixi senyalar lo prime que de dita ciutat ha de figurar l'any vinent.

—Lo periódich d'Alcañiz *El Eco de Gnadalope* publica una interesant poesia, notable per l'imparcialitat y justicia ab que jutja ja resistencia de Catalunya contra Felip V, y diu referintse á la caiguda de Barcelona:

«Entonces, vencedor el Centralismo, satisfizo sus ansias de venganza; mató las libertades regionales, impuso á los pueblos duras trabas, y bárbaros tributos que absorbían los burocratas, gente depravada que habita los palacios de los reyes y desprecia á los pueblos que trabajan.»

A Murcia

Albacete celebra 'l dia 17 del present mes la festa dels seus Jochs Florals, que, segons los telegramas, resultá lluhidíssima y trascendental per son carácter regionalista, mercés, al discurs del mantenedor senyor Alba, diputat per Valladolid, qui en tons vibrants combaté la falsa y desatianta política centralista qu'ab critiri

taicat acusa de falta de patriótistas regions que com la catalana son amants dels seus drets y de la seva personalitat individual y política. Feu grans elogis á Catalunya, declarantse regionalista convensut. Lo Consistori li doná un banquet y en ell se refermá l'senyor Alba en las mateixas declaracions, essent aplaudit ab entusiasm. També feu manifestacions análogas lo senyor Bernal, que defensá á Catalunya dels cárrechs qui li fan los centralistes de mala fé, dihent que nostre poble no ha renegat may d'Espanya, sino dels falsós régims y de l'anarquia y desconcert que regna en lo poder central. Afegí que n'hi ha varias d'altras regions que velen lo mateix que vol Catalunya, la qual desitja 'l concurs de las que com ella han assolit ó assoleixen la major edat pera poder totes juntes salvar á Espanya, deturantla en la cega marxa que porta vers lo desprestigi y la ruina. Afirmá que Catalunya ha sigut sempre de les primeres en ajudar á les regions germanes necessitades, y que cal ajudarla á n'ella en son moviment actual. Aquestes frases foren rebudes ab aixordadores ovacions.

S'ha de tenir en compte que 'l senyor Alba es secretari de la *Unión Nacional*, y qu'oferi trevallar dintre aquest partit en defensa de les idees per ell exposades, lo cual indica una evolució ben lloable, essent sincera com sembla.

Ab goig ho consigném pera bé de la causa, desitjant qu'arrelin aytals idees en aquell país ahont sembla que 'l regionalisme hi té ja molts adeptes. Es innegable la importancia del concurs de les regions por' arribar á la regeneració desitjada.

Com es de suposar, als polítichs d'ofici 'ls hi causaren molt mala impressió semblants declaracions, sobretot en vista del efecte qu'ellas acabavan de produhir en aquell poble, que, al aplaudirlas, demostsá son amor á la patria, á la moralitat y á la justicia.

A Catalunya.

Lo jutge militar Sr. Albadalejo ha dictat auto ee procesament contra nos; tre estimat amich y compny D. Joan Maragall, en la causa que se li segueix per l'article «Patria nueva» que publica dias enrera lo *Diari de Barcelona* y reproduhirem en nostres columnes lo diumenge prop passat.

Lo senyor Maragall ha quedat en llibertad provisional.

—Aixís mateix ha sigut processat per la publicació d'una carta en nostre company *La Veu de Catalunya*, lo seu corresponsal á Centellas don Joseph Raurell y Salvans, havent sigut conduhit á la presó de Barcelona per la Guardia civil.

Sentim de debó la ensopegada. —Continúan á la presó de Tarragona los cinch detinguts ab motiu de lo ocorregut á la platja de Sant Salvador.

Segóns noticias s'ha negat l'excarcelació que sollicitaren los presos, sense que ningú compregui 'l rigorisme ab que son tractades persones d'honoradíssims antecedents y intxable conducta, que no han tingut altra desgracia que viure aprop de la casa d'un desequilibrat.

—També sembla que ha sigut sotmés al Tribunal de Sta. Coloma de Farnés, lo canonge Mossen Jaume Collet, per expressions que jutja pecaminoses la *gent pura* del Centre. pronunciatades en una vetllada que tingué lloch a Lloret de Mar fa poch temps.

Lo virtuós y sabi sacerdot, ja está avesat á semblants contratemps y confiém que no's inmutará y continuarà com ell sab y vol ferho, a deixondir l' esprit de la terra ab sa paraula enèrgica y encoratjadora.

Lo veredicté del Jurat calificador del certámen literari de Sans, «Els Segadors» es com segueix:

I. Flor natural.—146. Correu d' espardenyia, L. Tal com cau.—Accésit, 40. Rosa y negra. L. Als poetes.

II. Dessert.—147. Desert.

III. Desert.

IV. Premi de «La Familiar Obreira».—145. Primer amor. L. Primera volada.—Accésit. 84. Idili; L. Il·lusió.

V. Premi de «La Harmonia».—116. A un al brissó.—Accésit. 56. Super flúmina. L. Pàtria.

VI. Premi del «Orfeo de Sans».—95. Suspirs. L. Sempre, sempre.—Accésit primer, 76. Cansó de Juny. L. Dali. dali.—Accésit segón. 50. Gradual.

VII. Premidel «Casino de Sans».—137. A la montanya. L. Vera vida.—Accésit. 65. Absolta romántica. L. Oublións! oublións! etc.

VIII. Premi de la «Catalana del Gas».—69. El poema del gat. L. Felis doméstica.—Accésit. 49. Llegidoras.

IX. Premi del senyors Batlló.—138. La espasa del rey en Jaume.—Accésit. 54 Prop la llar. L. Acostat un xich més.

X. No s' adjudica.—Accésit 120. Pàtria y Art. L. Als obrers de Catalunya.

XI. Premi de don Joseph Campen.—123. La Torrasa. L. En capítol, etc.—Accésit. 21. La lletja, L' Hermosa d' ànima.

XII. Desert.

XIII. No s' adjudica.—Accésit. 104. Més enllà.

XIV. Desert.

XV. Premi de don Antonio Pujol.—149. Nocturnes. L. Desplega joch Nit! etc.—Accésit. 94. Lo missatge de la Tramontana.

—Satisfeta pot estar la Delegació de la Lliga Regiocalista, de la Barceloneta, del éxit que ha tingut lo primer concurs de llegir y escriure en catala que ha organiat entre 'ls noys menors da dotze anys, vehins ó fills de la barriada.

Veintidos van ser los que van pendre part en los exercicis que 'l diumenge prop passat se van verificar en l' gostatje de la societat, á presencia del jurat compost dels senyors Rosendo Serra Bori y Fontesta y Folch y Torres (don Manuel), llegint ab una dicció castissa la poesia de Mossén Jascinto Verdager, del tomo *Els de Maria*, titulada «Lo Lliri blanc» y un tros d' un article literari.

La part d' escriptura. en la que hi prengueren part també bastants noys consisti en escriure en catala los tres adagis de la nostra terra: «Lo que no

's con per tu deixeo cremar. Si no te agrada no t' hi casis' Y Tal hi va qui no s' ho creu».

Felicitém á dita entitat per la organisació de dit concurs y al mateix temps als mestres d' estudi que hi han ajudat d' un mode notable, facilitant noys per pendrehi part.

Dema, á las tres de la tarde, se verificará 'l repartiment de premis als que n' han resultat guanyadors.

—En lo «Primer petit concurs» obert per la Revista catalana, *Patria*, que 's publica á Tarragona, s' ha rebut 21 composicions, número relativament crescut, tenint en compte la indole del tema comarcal.

Lo veredicté qu' ha donat lo Jurat calificador, es com segueix: *Primer premi*—1.—Diumenge de Rams. —Lema: Costums que no 's perden.

Accésit primer—10.—Festa Major.—Lema: Genio y figura hasta la sepultura.

Accésit segón—11.—Cansóns y llágrimes.—Lema: Qui canta glorias mor aviat.

Han resultat autors del quadret premiat don Juan Roca Jové, de Reus; del accésit primer don Joan Mercader Vives, de Barcelona y 'l segón don Bernabé Martí Bofarull, de Tarragona.

—L' associació democrática catalanista «Lo Renaixement», celebrá 'l 21 d' aquet mes una vetllada literari musical que resultá molt agradable, essent molt aplaudida tots los que hi prengueren part. Hi assistí nombrosa concurrència.

—Lo conegut escriptor don Joseph Carreras y Bulbuena, ha publicat una obra titulada «Carlos d' Astria y Elisabeth de Brunswick Wolfeubüttel á Barcelona y Girona». Lo text catalá va acompanyat d' una traducció alemana.

—Ha sigut denunciat nostre estimat confrare y ferm propagador de la causa catalanista *Lo Camp de Tarragona*, per un article titulat «Orientació» firmat per nostre volgut amich en Jeroni Estrany, publicat en lo nombre de dit periódich corresponent al 14 del actual.

Sentim la ensopegada de nostre confrare y desitjém que 'n surti en bé.

Secció Religiosa

SANTS DE LA SETMANA

Diumenge 5, Ntra. Sra. del Roser.—Dilluns 6, San Bruno.—Dimarts 7, San March.—Dimecres 8, Stas. Brigida.—Dijous 9, San Dionís.—Divendres 10, San Francisco de Borja.—Disapte 11, San Nicasi.

NOTICIES

A Tarragona, Toledo, Seu d' Urgell, Jaca y altres punts se treballa debó debó pera protestar ab deguda forma de la nova injusticia ab que los pares de la patria amenassan als bisbats.

Ens sembla que ja es hora de que á Tortosa, que sense Bisbe ni canonges ni Seminari ni col legis se quedaria com una vileta de mala mort, se fassa també aigura cosa.

Nostres *cucaferes* han obtingut un diploma d' honor en lo concurs barceloní.

Ens escriuhen desd' allí dihent que feya molt mal efecte veure per sota de la *crosta* les cames dels que les portavan.

Pera ocupar la vacant del difunt Bisbe de Cartagena, Dr. Bryan se parla del Dr. Beltrán que ara ho es de Avila y del Dr. Beniloch que es administrador apostólich de Solsona.

Estant repartintse circulars pera la nova associació caritativa anomenada «Catequística para los pobres».

Ho recomaném de tot cor á nostres suscriptors y desitjém als iniciadors, que troben aviat complerts los seus desitjos y després premiada per Deu sa caritat.

Lo diumenge passat forem visitats pel nou bisbe de la seu d' Urgell, doctor don Joan Laguarda.

Lo segón batalló de Luchana de nostra ciutat será rellevat pel primer d' Almansa segóns dihuen los diaris de Tarragona.

Trista

(Per l'amich, en R. Capdevila)

I.

Exclarnejant per la febra,
rendit el cos pe 'l fatich
pausadament senglateja
un vlogut del cor, l' amich.

En que hi poso tot l' afecte,
en que hi aboco l' amor,
que per ell hi ha fet michada
en lo més fons del meu cor.

Y ell me paga tan apreci
contantme tots sas afanyes,
y en las lluytas amorosas
jo l' hi esplico 'ls desenganyes,

Els fotichs, penas y glorias
y ell, ab son sorris divi
'm calma ab el mat *Paciencia*,
que 'l mateix me passa á mi.

II.

Ab el rostre tristoy, pálit,
el veig ajassat al llit
y á cada sanglat que llença
se 'n clavá un punyal al pit.

El metge ab las sevas eynas
practica la operació
y á cada nova esqueixada
sento que se 'm riña 'l cor,

Y marxo d' allí esglayat
de contemplar tal torment
per véure impávit eix acte
'm han d' arrencá 'l sentiment!

Santiago Beleta y Gasull.

Varietats

PETITSESES.

¡Gracies, Deu meu! Encare que petit sentint lo goig de ser, vos hi sentit.

Destruhint un niu de formigues jugant está una criatura y á sa mare ¡quina mare! semblant joch no li repugna; y á un hom que al veurho la reptat li respon en to de burla:

—¿Y are, que vol aquest ximple? ¡Arri allá! Juga, noy juga.—

En lo fons de un bressolet sufrint está una criatura, sa mare al peu del bressol prega á Deu, trista y poruga; y li sembla que una veu li respon en to de burla:

—¡Qué prega are aquesta boja! ¡Arri allá! Juga, Mort, juga.

De totes es la esclavitud més gran, la llibertat en mans del ignorant.

La Fortuna y la Desgracia corrent anavan pel mon, y un dia varen toparse sufrint un tremendo xoch.

Cap dany feu á la Desgracia la Fortuna ab lo sen cop, mes lo cor de la Fortuna la Desgracia 'l xafá tot, ¡per axó des d' aquest dia la Fortuna no te cor!

Per dir mal, generalment fins un munt es eloqüent.

A. Rivera y Castells.

CANTARELLAS

Tant mateix sin un dia 't, deya que ta estimació reclamo, prou cambiarias la cara, que aras fas, com gos sens'amo.

Cuydo l' hort de casa meva, y en ell hi tinch un jardí que equival á declararte que no pensis may ab mi.

Si 'ls companys te desalavan, pots ben creure que'm sap greu; tens en mi un defensor sempre, y aixó sí; may seré teu.

Baldament passés cent anys y amorosa m' estimessis, sempre 'm sentirias dir, tant debó que 't reventessis.

J. Casas Pallerol.

¿QUE NO T' ESTIMO?

¿Perquè ho dius que no t' estimo? ¿Perquè ho dius? digas? respón. ¿Qué potser jo, dona hermosa, no t' aymo quant tú vols? ¡Qué potsé 'm veus tot lo dia parlar ab altrás donas? ¿No?

Donças, porque ho dius, m' aymada ¿No sabs tú que lo meu cor te 'l vareig donar fa temps, y que n' es teu, teu tant sols?

¿Perqué, donchs, dius que no t' aymo? si t' aymo, nineta, ¡molt! tant, que si tú m' avorrias... no viuria ni un segón.

F. Más y Abril.

